

יותר או נוי נוסף למצווה. והיה מזמין לעצמו הרבה זוגות תפילין לפי שיטה זו ובהידור זה, עד שנתקצבו לו בביתו כמה וכמה זוגות תפילין, אשר שימשו גם להשאלה למי שהיה זקוק להם.

כך בבואו לשיבת חברון, רוח אחרת הייתה עמו, ותיקון גדול עשה שם. באשר לא הורגלו תלמידיה עד אז להקפיד בכך, אך הוא טרח וחיזק את בדק הבית וקבע מסמרות בדקדוק ההלכה ככשרות המטבח, שימוש במאור שבת ללא חשש חילולה, וכהנה רבות. השפעתו בעניינים אלו נבעה אף מחוץ לשיבתו והעמיד דקדוקים רבים בעסק המצוות אשר לא היו נפוצים אצל הרבים בבואו לא"י. ואף ליחידים שרצו להקפיד בהם, לא היה הדבר אפשרי כל כך. רבינו ששם ליבו לזה, טרח לתקן דבר זה לתועלת הזרזים מחבבי המצווה והנהגים מאיסורים. כשראה שלא ניתן להשיג ציצית שניפוצם נעשית לשמה⁸⁷, התיידד עם הרב וואלעס שהיה לו עסק של חוטי ציצית וביקשו שינפץ חלק מחוטי הציצית במעשה גברא לשמה, ואף שטען לו שזה ענין קשה לעשותו וגם לא ימצאו לזה דורשים, המשיך רבינו להפציר בו עד שנעתר לבקשתו, ואת אט נתפשטה הבשורה בין היחידים שחיפשו הידור זה.

היה מקפיד מאד על שיטת הגר"א שלא לסמוך על מכירת החמץ בחמץ גמור⁸⁸, אך דא עקא שכמעט ולא היה בנמצא באותם ימים מוצרים מקמח שנטחן לאחר הפסח. בעוד הקמח בטחנות הגדולות היה בחזקת חמץ גמור⁸⁹. לפיכך נאלצו הוא ויחידים כמוהו, לאכול מצות מפסח עד עצרת. לאחר שהכיר את בעלי מפעל המצות "מצות יהודה" בא עמם בדברים וביקש מהם שיאפו לאחר הפסח עוגיות חמץ מהקמח שנשאר להם מאפיית המצות. ובתחילה סירבו באמרם לו שהקמח המיועד לאפיית מצות גס הוא ביותר, ולא יצלח לאפיית עוגיות. אך הסכימו למכור לו הקמח עצמו, והרבנית שתחי' היתה טורחת ואופה בשבועות אלו לחמים וחלות לצורך בני הבית. לאחר שחזר להפציר בהם ובהבטיחו להם שאם לא יצליחו למכור את התוצרת יקנה מהם הוא בעצמו, התחילו לאפות עוגיות מקמח זה. ובכך באה ההרווחה לאלו שחפצו לדקדק, ולהזהר לחשוש לדעת הגר"א, עד שלאחר זמן נהיה דבר זה לנחלת הכלל.

אחר שקבע מושבו בא"י בשכונת גאולה בירושלים שם ליבו שבמוצ"ש אין כמעט מנינים לתפילת מעריב לאחר הזמן הראשון (מלבד אצל החסידים). ולכך מיד בגמר התפילה בביהכ"נ (הר צבי), היה מגיע עם בניו ואוכלי שולחנו והחלו אוספים אנשים לתפילת מעריב, וכך היה נוהג כל מוצ"ש עד שהורגלו השכנים שיש מנין גם בזמן יותר מאוחר, ואז החל לבוא מאוחר יותר עד שנוסד מנין ר"ת⁹⁰. כשעברה ישיבת חברון לגבעת מרדכי, היו סועדים אצלו בכל סעודה שלישית הרבה בחורים מבני הישיבה, והיה נושא בפניהם דברי תורה וחיזוק עד לזמן ר"ת. וביוה"כ ביציאת היום הקדוש, עת כל בני הישיבה היו ממהרים לשבור את רעבונם לאחר

87 יעוין ברמ"א או"ח סי"א ובמ"ב שם.

88 לבני התורה שבסביבתו, היה מורה להקפיד אף בחששות רחוקות וכדו'.

89 לפי מה שבידור, היו מוסיפים מים לצורך הליתיה בשיעור גדול כדי שייספג בחיטים, (אחד מבעלי הטחנות אמר לו, שמים אלו הם הרווח הנקי על הקמח)

90 שהיה אומר שראוי שבני תורה יקפידו לשמור הזמן הזה.